



## **MANIFEST**

Totes les societats són *espectaculares* en la seva vida quotidiana i produeixen *espectacles* en moments especials. Són *espectaculares* com a forma d'organització social i produeixen *espectacles* com aquest que vostès han vingut a veure.

Encara que, inconscientment, les relacions humanes s'estructuren de forma teatral: l'ús de l'espai, el llenguatge del cos, l'elecció de les paraules i la modulació de les veus, la confrontació d'idees i passions, tot el que fem a l'escenari ho fem sempre a les nostres vides: nosaltres som teatre!

No solament les noces i els funerals són espectacles. També els rituals quotidians que, per la seva familiaritat, no ens arriben a la consciència. No solament les *pompes*, sinó també el cafè al matí i el bon dia!, els enamoraments tímids, els grans conflictes passionals, una sessió del Senat o una reunió diplomàtica: tot és teatre.

Una de les principals funcions del nostre art és fer conscients aquells espectacles de la vida diària on els actors són els propis espectadors i l'escenari és la platea i, la platea, escenari. Tots som artistes: fent teatre aprenem a veure allò que salta a la vista, però que som incapaços de veure-ho de tan avesats com estem a mirar-ho. El que ens és familiar es converteix en invisible: fer teatre, al contrari, il·lumina l'escenari de la nostra vida quotidiana.

El setembre de l'any passat ens va sorprendre una revelació teatral: pensàvem que vivíem en un món segur, malgrat les guerres, genocidis, hecatombes, tortures que succeïen, sí, però lluny de nosaltres, en països distants i salvatges. Nosaltres, que vivíem segurs amb els nostres diners guardats en un banc respectable o a les mans d'un honest corredor de Borsa, fórem informats de que aquells diners no existien, eren virtuals, una lletja ficció d'alguns economistes que no eren ficció, ni eren segurs, ni respectables. No passava de ser teatre del dolent amb un embolic trist, on uns pocs guanyaven molt i molts d'altres ho perdien tot. Els polítics de països rics es tancaven en reunions secretes i d'allà en sortien amb solucions màgiques. Nosaltres, les víctimes de les seves decisions, continuàvem fent d'espectadors, asseguts al galliner del teatre.

Fa vint anys vaig dirigir *Fedra*, de Racine, a Rio de Janeiro. L'escenari era pobre: per terra, pells de vaca; al voltant, bambús. Abans de començar, els deia als actors: "Ara s'acaba la ficció que fem en el dia a dia. Quan travessem aquests bambús, allà a l'escenari, ningú no tindrà dret a mentir. El Teatre és la Veritat Amagada".

Veient el món, a més de les aparences, veiem a opressors i oprimits a totes les societats, ètnies, gèneres, classes i castes. Veiem el món injust i cruel. Tenim l'obligació d'inventar un altre món perquè sabem que un altre món és possible. Però ens pertoca a nosaltres construir-lo amb les nostres mans, entrant a escena, a l'escenari i a la vida.

Assisteixin a l'espectacle que és a punt de començar, després, a casa, amb els amics, facin obres vostès mateixos i vegin allò que mai no poden veure: allò que salta a la vista. El teatre no pot ser solament un esdeveniment, és una forma de vida!

Tots nosaltres som Actors, el ciutadà no és aquell que viu en societat, és aquell que la transforma!

Augusto Boal

[www.iti-worldwide.org](http://www.iti-worldwide.org)